

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 201/2026
02.07.2026. године
Београд

Врховни суд, председник суда Мирољуб Томић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Александар Квастек, адвокат из ..., ул. ... бр. .../..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 669/26 од 03.06.2026. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 02.07.2026. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 669/26 од 03.06.2026. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, поднео Врховном суду жалбу против решења Управног суда Р4 У 669/26 од 03.06.2026. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 876/24, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу чл. 16, 18. и 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95...14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 У 669/26 утврђено је да је предлагач, преко пуномоћника, поднео 11.01.2024. године Управном суду тужбу против туженог органа Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, због неодлучивања по жалби изјављеној 26.10.2023. године. Поступајући по налогу суда од 08.03.2024. године, тужени орган је 22.04.2024. године доставио суду одговор на тужбу и решење бр. 071-11-15200/2023-03 од 15.01.2024. године, којим је одлучено о поднетој жалби и које је достављено пуномоћнику предлагача 31.01.2024. године. У изјашњењу на наводе приговора судија известилац је навела да ће предмет бити решен по редоследу пријема у суд. Увидом у податке Централизованог система за управљање

предметима на стандардизован начин - САПС, утврђено је да је у означеном предмету извршена пресигнација 14.06.2024. године.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни суд сматра да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 876/24. Ово стога што је Управни суд од подношења тужбе активно предузимао радње у циљу остваривања процесних услова за одлучивање, тако што је по пријему тужбе, у фази претходног поступка, тражио од туженог органа достављање списка и одговора на тужбу, по ком захтеву је тужени поступио и уз одговор на тужбу доставио решење бр. 071-11-15200/2023-03 од 15.01.2024. године, којим је одлучено о поднетој жалби. Имајући наведено у виду, и по налажењу Врховног суда, трајање поступка у овој фази не може се приписати у кривицу суда, нити се може сматрати да је од момента подношења тужбе (11.01.2024. године) до подношења приговора (18.05.2026. године) протекао непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року.

Врховни суд је ценио наводе жалбе којима се указује на дуго трајање управног спора, па је нашао да ови наводи не могу утицати на доношење другачије одлуке у овом предмету. Ово посебно имајући у виду одредбу члана 177. Судског пословника („Службени гласник РС“ бр. 110/09 ... 18/22) према којој су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, те да је достављањем накнадно донетог решења туженог, којим је одлучено о поднетој жалби, престала неизвесност предлагача о исходу поступка по жалби, а што је и био разлог за покретање управног спора због ћутања управе.

Због свега изложеног, Врховни суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. ЗВП, сходном применом члана 153. став 1. ЗПП, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**Председник Врховног суда
Мирољуб Томић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**